

Arrest

nr. 220 297 van 25 april 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 december 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 mei 2018 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als Unieburger, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 november 2018 een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 26 november 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 30.05.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, In de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene diende op 30.05.2018 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1° lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: een bewijs van ziekteverzekering, een arbeidscontract en loonfiche van K.K.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40 §4, 1e lid, 2° van de wet 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981), Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12,1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en het aantal personen ten laste). Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken aan aangesloten te zijn bij een ziekenfonds. Verder toont zij aan de hand van de overgemaakte loonfiches ook aan dat zij in de bewezen maanden voldoende bestaansmiddelen ter beschikking had.

Wanneer we echter de voorgelegde arbeidsovereenkomst nader bekijken, dienen we vast te stellen dat deze slechts voor bepaalde tijd geldig was, nl. van 01.05.2018 tot 31.10.2018. De tewerkstelling is bijgevolg al afgelopen. In de overeenkomst staat ook duidelijk vermeld dat de werkgever niet voornemens is om na afloop van de overeenkomst een nieuwe aan te bieden. Betrokkene legt verder ook geen bewijzen voor van een nieuwe tewerkstelling. Nergens uit het dossier blijkt dat zij, na het verstrijken van het voorgelegde contract, toch nog een nieuw contract bij die werkgever of bij een andere werkgever heeft gekregen en dus nog steeds voldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft. Wat de huidige bestaansmiddelen of economische situatie van betrokkene is, kan niet uit het dossier afgeleid worden. De voorwaarde tot het bekomen van het verblijfsrecht als houder van voldoende bestaansmiddelen beperkt zich niet tot het bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken ten tijde van de aanvraag, maar bestaat er ook uit te bewijzen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Enig toekomstperspectief omtrent de bestaansmiddelen is dus wel degelijk aangewezen, hetgeen hier niet het geval is, gezien het voorgelegde contract reeds verstreken is en wij niet weten wat de huidige bestaansmiddelen van betrokkene zijn.

Bij gebrek aan bewijzen van de huidige tewerkstelling en inkomsten kan de aard, de regelmaat en het eventuele toereikende karakter van de bestaansmiddelen niet worden vastgesteld. Er kan bijgevolg niet besloten worden dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht kan dan ook niet worden toegestaan.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

2.2. Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat een verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de

bestreden beslissing moet de verzoekende partij verzoeker enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.4. Uit bijkomende informatie, door verweerder verstrekt, blijkt dat verzoekster op 1 februari 2019 een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving als Unieburger, in de hoedanigheid van loontrekkende, heeft ingediend. Verzoeker heeft in het kader van deze nieuwe verblijfsaanvraag loonfiches van de referentiepersoon overgemaakt voor de periode 13 november 2017 t.e.m. 30 september 2018.

2.5. Ter terechtzitting wordt gevraagd welk belang verzoekster nog heeft bij de beslechting van huidige zaak, gelet op deze nieuwe verblijfsaanvraag en de vaststelling dat het kernpunt van de betwisting draait om een arbeidscontract dat slechts geldig was tot 31 oktober 2018 en niet kon worden verlengd. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zou immers enkel een situatie tot stand brengen die reeds voorhanden is, ingevolge de nieuwe verblijfsaanvraag. De vernietiging van bestreden beslissing kan immers slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoeksters verblijfsaanvraag. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat hij een tweede maal door verzoekster werd gevat via een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Verzoekster verduidelijkt ter terechtzitting niet waarom zij ervoor opteerde reeds een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, in plaats van de beslechting van huidige zaak af te wachten. Zij toont niet aan dat er omstandigheden voorhanden waren waardoor zij zich ertoe verplicht zag een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen – en aldus het nuttig effect van huidige zaak onderuit te halen – alvorens de beslechting van het thans voorliggende geschil af te wachten. Verzoekster stelt ter terechtzitting louter zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.6. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

2.7. Gelet op bovenstaande toont verzoekster niet aan dat zij in casu alsnog een actueel belang bij huidig beroep kan laten gelden. Het beroep is derhalve onontvankelijk, bij gebrek aan het wettelijk vereist belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA